

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobkyně: **B. G. s. r. o., IČO X**
sídlem L. 511/15, P. 2 – N. M.
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc

proti

žalovanému: **Celní úřad pro Olomoucký kraj**
sídlem Blanická 19, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2019, č. j. 81631/2019-580000-11, ve věci zadržení zboží,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 16. 10. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2019, č. j. 81631/2019-580000-11 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl námitky žalobkyně proti Protokolu o zadržení zboží ze dne 11. 10. 2017, č. j. 78883-5/2017-580000-61.

B) Žaloba

2. Žalobkyně požadovala, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného. Namítala, že postup žalovaného byl nepřezkoumatelný, neboť vykazoval zjevné prvky libovůle, a současně odůvodnění vysvětlující, proč bylo zboží zadrženo, považovala za nedostatečné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl dostatek důvodů, které jej vedly ke vzniku podezření, že žalobkyně porušuje práva duševního vlastnictví. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že pojal podezření mimo jiné z existence ochranných známek, z žádosti vlastníka ochranných známek o přijetí opatření na vnitrostátním trhu, přijatých opatření a dále z podnětu oprávněné osoby. Skutečnosti uvedené v podnětu však neprověřil, nevyžádal si k podnětu žádné podklady a spokojil se pouze s tvrzeními, která podnět obsahoval. Žalobkyně měla za to, že v žádném z uvedených podkladů nebyly tvrzeny konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné učinit alespoň předběžný závěr o porušování práv duševního vlastnictví. Celní orgány tak zboží zadržely, aniž by bylo jejich podezření podloženo důkazy. Žalovaný přistupoval k zadržení zboží zcela automaticky, zejména na základě obecného podnětu, se kterým se na něj obrátila osoba oprávněná z práv duševního vlastnictví. Takovýto postup je však v rozporu s § 13 zákona č. 355/2014 Sb., o působnosti orgánů Celní správy České republiky v souvislosti s vymáháním práv duševního vlastnictví (dále jen „zákon č. 355/2014 Sb.“). Žalobkyně dále namítala, že žalovaný neměl zohlednit, že žalobkyně celním orgánům odmítla předložit nabývací doklady ke zboží. Měla za to, že nepředložení uvedených dokladů neznámá, že by prodávala neoriginální zboží. Nabývací doklady jsou jejím obchodním tajemstvím, které nemá zájem učinit známým pro držitele práv duševního vlastnictví.
3. Žalobkyně upozornila na to, že v posuzované věci bylo podezření pouze domnělé, což lze demonstrovat na příkladu hodinek značky M. K. Celní orgány zadržely 1930 ks hodinek této značky, následně byla žalobkyni většina hodinek (1805 ks) vrácena; celní orgány tak zadržují pouze 121 kusů hodinek. Hodinky značky C. K., A., C. a T. H. (dohromady 518 ks z celkově 3319 zadržených) byly vráceny žalobkyni bezprostředně po zadržení. Předmětná věc se tak týká pouze hodinek značky D., D. W., M. K. a F.
4. Žalobkyně dále namítala, že důvody vedoucí k podezření na porušení práv duševního vlastnictví měly být obsaženy již v protokolu o zadržení zboží. Celní úřady měly již v okamžiku zadržení zboží sdělit vlastníkově zboží důvody, které je vedly k závěru o podezření na porušení práv duševního vlastnictví, a měly je uvést již v protokolu; tyto důvody neměl žalovaný dotvrzovat či vysvětlovat až v napadeném rozhodnutí. Pouhé tvrzení, že se jedná o zboží podezřelé z porušení práv duševního vlastnictví, nebylo dostatečné. Žalobkyně dále brojila proti tomu, že celní orgány nedisponovaly důkazy vedoucími k podezření na porušení práv duševních vlastnictví již před zadržením zboží, ale důkazy doplňovaly až po zadržení zboží či po rozhodnutí o námitkách. Takovýto postup však není možný, podezření mělo vyplývat z konkrétních skutečností již při zadržení zboží. Pokud tomu tak nebylo, je napadené rozhodnutí nezákonné.
5. Žalobkyně namítala, že se ze správního spisu nepodává, jakým způsobem žalovaný vyžádal od majitelů práv duševního vlastnictví doplnění spisu. Součástí spisu není žádost či výzva k doplnění podkladů, ani úřední záznam o telefonickém hovoru či kontaktu se zástupcem vlastníků práv duševního vlastnictví. Součástí spisu je pouze úřední záznam ze dne 19. 8. 2019, ten se však již týká vyhodnocení materiálů předložených zástupcem vlastníků práv duševního vlastnictví. Z uvedeného vyplývá, že daný „důkaz“ nebyl získán postupem v souladu s procesními předpisy.

6. Žalobkyně uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil tabulky předložené vlastníkem práv duševního vlastnictví, toto hodnocení však nevyplývá ze správního spisu. V něm nejsou ceny, za které žalobkyně nabízela či prodávala zboží, nijak zachyceny. Závěr o nepoměru ceny, za kterou bylo zboží v daném období nabízeno k prodeji osobou, u které bylo zboží zadrženo, tak není ničím podložen. Navíc žalovaný neměl informace o nepoměru ceny v okamžiku zadržení zboží ani v okamžiku vydání rozhodnutí ze dne 2. 11. 2017.
7. Žalobkyně namítala, že zadržením zboží došlo k podstatnému zásahu do vlastnických práv, znemožnilo jí vykonávat podnikatelskou činnost a byla jí způsobena škoda.

C) Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 3. 12. 2019 navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na své vyjádření k žalobě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 65 Af 1/2018.
9. K existenci „důvodného podezření“ na porušování práv duševního vlastnictví žalovaný sdělil, že § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 355/2014 Sb. hovoří o „zboží podezřelém z porušení práva duševního vlastnictví“, na rozdíl od § 13 odst. 1 písm. b) téhož zákona proto nevyžaduje „důvodné“ podezření. Pro aplikaci předběžného opatření tak není nutné zjistit skutečný stav věci, ale postačí přiměřená míra pravděpodobnosti, že došlo k naplnění hypotézy dle § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 355/2014 Sb. Přes tuto skutečnost žalovaný nepostupuje při provádění kontroly a při zadržení zboží libovolně a zcela „automaticky“, ale postupuje v mezích zákona č. 355/2014 Sb., přičemž se snaží šetřit práva účastníků řízení.
10. Na základě rozsudku krajského soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 65 Af 1/2018-35, se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval okolnostmi, ze kterých vyplynulo podezření na porušení práv duševního vlastnictví. Tyto okolnosti jsou uvedeny v oddíle B) rozhodnutí o námitkách. Žalovaný získal podezření na porušování práv duševního vlastnictví v průběhu předmětné kontroly, poté, co vyhodnotil všechna skutková i právní zjištění na místě kontroly. Žalovaný zadržením zboží učinil předběžné opatření ve smyslu § 6 zákona č. 355/2014 Sb., k jehož realizaci není vyžadována stoprocentní jistota, že k porušení práv duševního vlastnictví došlo. Podezření v posuzované věci bylo založeno na konkrétních skutkových zjištěních žalovaného, která byla provedena na místě kontroly, nikoliv pouze na podnětu zástupce majitelů práv duševního vlastnictví. Žalovaný se snažil šetřit práva žalobkyně při samotné kontrole i tím, že ke kontrole přizval držitele práv duševního vlastnictví, kteří jsou v některých případech schopni přímo na místě označit zboží podezřelé z porušení práv duševního vlastnictví a rozlišit jej od originálního zboží. Žalovaný chápal přítomnost zástupců držitelů práv na místě kontroly jako záruku toho, že bude zadrženo jen zboží podezřelé z porušení práv duševního vlastnictví.
11. Doplnění spisového materiálu o ceny originálních hodinek v roce 2017 bylo dle žalovaného provedeno až po zrušení prvního rozhodnutí o námitkách rozsudkem krajského soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 65 Af 1/2018-35, a to pouze k dokreslení celé situace. Vlastní kontrole totiž předcházela analýza trhu, monitoring a další úkony, tyto činnosti se však týkaly i dalších subjektů, proto nemohly být součástí spisového materiálu.

Ve spisovém materiálu jsou ale řádně zachyceny ceny prodávaného zboží, průměrná cena zadržených hodinek je uvedena přímo v protokole o zadržení zboží.

12. Žalovaný má za bezpředmětné, zda hodinky byly či nebyly později žalobkyni vráceny. Na místě kontroly nelze mnohdy zjistit, zda se skutečně jedná o originální zboží či padělky. Proto je přistoupeno k zadržení zboží a držitel práv duševního vlastnictví musí ve stanovených lhůtách svá práva hájit podáním žaloby. Pokud tak neučiní, je zadržené zboží vráceno. Proto pokud ve stanovené lhůtě nebyla žaloba podána, bylo zboží žalobkyni vráceno. Nemuselo to ale být tím, že by se jednalo o originální zboží, mohlo dojít např. k mimosoudnímu jednání či k dohodě stran. Z toho, že nebyla podána příslušná žaloba, nelze usuzovat, že k porušení práv duševního vlastnictví nedošlo. Žalovaný dále poznamenal, že u 121 kusů hodinek M. K. bylo potvrzeno, že se jedná o padělky a Zemský soud v Lipsku vydal předběžné opatření č. 05 O 927/19, kterým žalobkyni zakázal na území celé Evropské unie nabízet, uvádět do prodeje, vlastnit nebo propagovat náramkové hodinky nesoucí označení M. K., s výjimkou těch, které na evropský trh uvedl přímo držitel práv duševního vlastnictví nebo třetí osoba s jeho souhlasem.
13. Žalovaný měl za to, že jeho zásah byl důvodný a oprávněný.

D) Skutková zjištění vyplývající ze správního spisu a dosavadní průběh řízení

14. Ze správního spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí věci relevantní skutečnosti:
15. Dne 9. 10. 2017 zaslala M. S., zástupkyně držitelů práv duševního vlastnictví, žalovanému podnět nazvaný „*Věc: Zboží podezřelé z porušování práv průmyslového vlastnictví*“. V něm informovala žalovaného o tom, že v minulosti byl u žalobkyně zaznamenán prodej padělků na jejím e-shopu. Dále sdělila, že má „*v současnosti 5 testových nákupů, které byly potvrzené jako padělané zboží. Vzhledem k zakoupeným testovým nákupům a dalším vyhodnoceným znakům jako je na příklad podezřele nízká cena, žádáme o zajištění zboží nesoucí tyto ochranné známky: F., D., M. K., C. K., T., C., A., T. H., C., D. W.*“.
16. Z protokolu o zadržení zboží ze dne 11. 10. 2017, č. j. 78883-5/2017-5800000-61 (dále jen „protokol“), vyplynulo, že žalovaný provedl dne 9. 10. 2017 v provozovně žalobkyně na ulici V. 479/19, O., kontrolu zaměřenou na dodržování práv duševního vlastnictví. Na základě podnětu zástupkyně držitelů ochranných známek pojal žalovaný podezření, že výrobky, které byly předmětem kontroly, porušují práva duševního vlastnictví k ochranným známkám. V protokolu žalovaný sdělil, že jelikož žalovaná nakládala s výrobky, u nichž vzniklo důvodné podezření na porušení práv duševního vlastnictví, zadržel výrobky popsané v protokolu. Součástí protokolu bylo poučení o právech a povinnostech žalobkyně a souhrn cen, za které žalobkyně výrobky prodávala.
17. Žalobkyně brojila proti zadržení zboží námitkami ze dne 17. 10. 2017. V nich mimo jiné namítala, že z žádných podkladů ve správním spisu nelze zjistit, co vedlo zástupkyni držitelů práv duševního vlastnictví k podezření, že mohlo být porušeno právo duševního vlastnictví. Správní orgány měly mít jasno o tom, kterých konkrétních značek se podezření týká a z čeho toto podezření vyplývá.
18. Rozhodnutím ze dne 2. 11. 2017, č. j. 87174/2017-5800000-11, žalovaný námitky žalobkyně proti protokolu zamítl. Uvedl, že jej k podezření vedly následující skutečnosti: „*V prvé řadě samotná skutečnost, že existují předmětné ochranné známky. Dále také skutečnost, že byly*

podány žádosti vlastníka ochranných známek o přijetí opatření a hlavně, že taková opatření byla přijata.“

19. Proti rozhodnutí ze dne 2. 11. 2017 brojila žalobkyně žalobou. Krajský soud rozsudkem ze dne 29. 5. 2019, č. j. 65 Af 1/2018-35, rozhodnutí ze dne 2. 11. 2017 zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dle krajského soudu z žádného rozhodnutí celních orgánů neměla žalobkyně možnost zjistit, na základě jakých skutečností vzniklo podezření na porušení práv duševního vlastnictví. Žalovaný v rozhodnutí o námitkách měl žalobkyni sdělit skutečnosti, ze kterých plyne, že byly naplněny podmínky pro zadržení zboží dle § 13 zákona č. 355/2014 Sb., a důvody a okolnosti vzniku podezření na porušení práv duševního vlastnictví, což v rozhodnutí ze dne 2. 11. 2017 neučinil.
20. Poté, co byla věc rozsudkem krajského soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 65 Af 1/2018-35, vrácena k dalšímu řízení, žalovaný doplnil správní spis o sdělení JUDr. P. H. ze dne 19. 8. 2019, ve kterém tento zástupce společností D. W., D., F. a M. K. uvedl, že první kontrolní nákup u žalobkyně byl proveden již v srpnu 2016, přičemž zakoupené výrobky byly po analýze shledány padělky. V lednu 2017 byl žalobkyni zaslán dopis, ve kterém byla na uvedené skutečnosti upozorněna a vyzvána, aby přestala prodávat padělky. V dubnu 2017 obdržel zástupce žalobkyně detailní analýzu zakoupených vzorků, ze které plynulo, že zboží, které uváděla na trh, byly padělky. Žalobkyně na uvedenou analýzu reagovala tak, že si není vědoma žádných pochybení a že prodávané výrobky nejsou padělky. Ke sdělení ze dne 19. 8. 2019 JUDr. H. přiložil tabulky, které obsahovaly ceny hodinek značek D. W., D. F. a M. K. v době zajištění zboží. První tabulka obsahuje označení značky hodinek (D., F. nebo M. K.), jejich číslo a jejich cenu v eurech k říjnu 2017. Druhá tabulka se vztahuje na značku D. W., v tabulce je uveden typ hodinek a jeho prodejní cena za rok 2017 v eurech.
21. Napadeným rozhodnutím žalovaný námitky žalobkyně proti protokolu opětovně zamítl.

E) Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobkyně podala žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.
23. Krajský soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl krajský soud bez nařízení jednání.
24. Žalobkyně v žalobě obecně namítala, že byl „postup“ žalovaného nepřezkoumatelný. K tomu krajský soud uvádí, že je dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. oprávněn posuzovat, zda je přezkoumatelné rozhodnutí, nikoli „postup“ správního orgánu, přičemž nepřezkoumatelnost může spočívat buď v nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů správního rozhodnutí. Krajský soud s ohledem na obecnost žalobní námítky pouze obecně konstatuje, že napadené rozhodnutí je srozumitelné, žalovaný v něm uvedl své úvahy a důvody, proč nevyhověl námitkám žalobkyně. Krajský soud se s ohledem na to, že shledal

napadené rozhodnutí přezkoumatelným, dále zabýval jeho zákonností optikou žalobních bodů.

25. Žalobkyně brojila proti tomu, že z žádných podkladů či rozhodnutí správních orgánů nevyplynuly konkrétní skutečnosti, na jejichž základě bylo možné dospět k závěru o podezření na porušení práv duševního vlastnictví.
26. Podle § 5 odst. 1 zákona č. 355/2014 Sb. *je zakázáno nakládat se zbožím porušujícím právo duševního vlastnictví. Podle druhého odstavce téhož ustanovení nakládáním se zbožím se pro účely tohoto zákona rozumí zejména výroba, zpracování, doprava, přeprava, skladování, prodej nebo jiný převod, nabízení, dovoz, vývoz, uvádění na trh, převzetí, užití nebo držení tohoto zboží, pokud k tomuto nakládání nedochází pro osobní potřebu fyzické osoby na vnitrostátním trhu.*
27. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 355/2014 Sb. *celní úřad při výkonu dozoru v oblasti nakládání se zbožím na vnitrostátním trhu zadrží*
 - a) zboží podezřelé z porušení práva duševního vlastnictví, s výjimkou zboží podléhajícího zkáze, pro které nebylo vydáno rozhodnutí pro vnitrostátní trh, nebo
 - b) zboží, u něhož lze důvodně předpokládat, že je s ním nakládáno v rozporu s podmínkami bezúplatného převodu k humanitárním účelům.
28. Z výše uvedeného ustanovení vyplývá, že podezření na porušení práva duševního vlastnictví je podmínkou pro to, aby mohlo být zboží v souladu s § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 355/2014 Sb. zadrženo. Krajský soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2019, č. j. 65 Af 1/2018-35, žalovanému vytknul, že se z prvního rozhodnutí o námitkách, tedy z rozhodnutí ze dne 2. 11. 2017, nepodávalo, z jakých skutečností vyplynulo důvodné podezření, na jehož základě žalovaný zadržel žalobkyni zboží. Krajský soud proto žalovanému uložil, aby v novém rozhodnutí o námitkách sdělil skutečnosti, ze kterých plyne, že byly naplněny podmínky pro zadržení zboží dle § 13 zákona č. 355/2014 Sb. Krajský soud proto nejprve zkoumal, zda žalovaný v napadeném rozhodnutí požadované úvahy učinil či nikoli.
29. Žalovaný na stranách 5-7 napadeného rozhodnutí uvedl, že na zadržené zboží se vztahovaly platné ochranné známky, proto se každý subjekt musel v souladu s § 8 zákona č. 441/2003 Sb. zdržet jednání, kterým by došlo k jejich porušení. Sdělil, že ke vzniku podezření na porušení práv duševního vlastnictví jej vedly následující důvody:
 - existence ochranných známek;
 - požadavek osoby, která je oprávněná vymáhat právo duševního vlastnictví, na přijetí opatření celních orgánů;
 - existence rozhodnutí o žádosti o přijetí opatření na vnitrostátním trhu, kdy v přílohách jsou uvedeny konkrétní vyobrazení ochranných známek;
 - podnět držitele rozhodnutí o žádosti o přijetí opatření na vnitrostátním trhu s uvedením jeho důvodů o podezření na porušování práv duševního vlastnictví;
 - nápadná podobnost kontrolovaného zboží s popisem, resp. vyobrazením ochranných známek;

- fyzická přítomnost držitele rozhodnutí o žádosti o přijetí opatření na vnitrostátním trhu (zástupce), kdy touto osobou, i s vědomím § 12 odst. 4 zákona č. 355/2014 Sb., bylo potvrzeno zadržení zboží;
 - nepředložení žádných důkazů nebo dokumentů o tom, že se jedná o originální zboží osobou, které bylo zboží zadrženo;
 - nepoměr ceny, za kterou bylo zboží v daném období nabízeno k prodeji osobou, které bylo zboží zadrženo.
30. Žalovaný následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí shora uvedené důvody blíže rozvedl. Nejprve zohlednil, že zboží je chráněno ochrannými známkami a byla v souvislosti s ním schválena žádost o přijetí opatření na vnitřním trhu ve smyslu § 7 a 8 zákona č. 355/2014 Sb. Dále vysvětlil, že vycházel z podnětu M. S., zástupce držitelů práv duševního vlastnictví, ze dne 9. 10. 2017, ve kterém byly uvedeny konkrétní skutečnosti vedoucí k podezření na porušení práv duševního vlastnictví. Tyto skutečnosti v napadeném rozhodnutí (na rozdíl od rozhodnutí ze dne 2. 11. 2017) popsal, vycházel tak z tvrzení, že držitelé práv duševního vlastnictví u žalobkyně provedli 5 testovacích nákupů, na jejichž základě bylo potvrzeno padělané zboží, a dále že na e-shopu žalobkyně bylo zboží nabízeno za podezřele nízkou cenu.
31. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že požádal zástupce držitelů práv duševního vlastnictví, aby rozvedl skutečnosti, na jejichž základě by bylo prokázáno, že žalobkyně nabízela na e-shopu padělané hodinky, konkrétně že ceny žalobkyní nabízených modelů hodinek byly nižší než ceny, za jakých bylo možné zakoupit originální hodinky shodných značek. Žalovaný prostřednictvím zástupce držitelů práv duševního vlastnictví doplnil spis o ceny originálních hodinek v době zadržení zboží, toto podání žalovaný založil ve spisu pod č. j. 81627/2019-580000-11. Na základě těchto podkladů dospěl žalovaný k závěru, že shledává nepoměr ceny, za jakou zboží v daném období nabízela k prodeji žalobkyně, a ceny, za kterou zboží prodávali jiní prodejci.
32. Žalovaný dále na šesté straně napadeného rozhodnutí popsal, že za součinnosti zástupců držitelů práv duševního vlastnictví v rámci provádění kontroly u žalobkyně zjistil, že v její provozovně je nabízeno k prodeji zboží, které vykazuje značný stupeň podobnosti s výrobky vlastníků práv duševního vlastnictví, které jsou chráněny ochrannými známkami. Žalobkyně navíc k uvedenému zboží nebyla schopna či ochotna předložit žádné nabývací doklady, které by prokázaly, že se jedná o originální zboží; původ zadrženého zboží tak nebyl prokázán. Žalovaný uvedl, že absence jakýchkoli nabývacích dokladů k zadrženému zboží, které by prokázaly jeho původ a oprávněné nabytí, byla dalším faktorem pro zadržení zboží.
33. Krajský soud z výše uvedených skutečností shledal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně popsal své úvahy o tom, jak vzniklo podezření na porušení práv duševního vlastnictví u výrobků zadržených v provozovně žalobkyně. Žalovaný na rozdíl od rozhodnutí ze dne 2. 11. 2017 neodkázal pouze obecně na ochranné známky, rozhodnutí o přijetí opatření na vnitrostátním trhu a na podnět M. S., ale jednotlivé důvody pro vznik podezření popsal a blíže rozvedl.
34. Dle krajského soudu není v případě zadržení zboží podle § 13 zákona č. 355/2014 Sb. třeba, aby bylo porušení práv duševního vlastnictví přímo osvědčeno nebo prokázáno. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyložil, z jakých konkrétních skutečností se podezření

podávalo, byla tedy naplněna podmínka pro postup dle § 13 zákona č. 355/2014 Sb. Krajský soud uvádí, že celní úřad může dojít k podezření, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví, na základě velmi specifických skutečností, které ve svém souhrnu mohou podezření vzbuzovat. Podezření na porušení práv duševního vlastnictví může vzniknout nejen na základě charakteristik samotného zboží, ale např. i na základě jeho nekvalitního způsobu balení (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2017, č. j. 10 A 198/2014-82). V posuzované věci žalovanému vzniklo podezření na základě nepoměru cen zboží, nedoložení jeho původu a způsobu nabytí, závěrů o porušení práv duševního vlastnictví ze strany zástupce držitele těchto práv. Dle krajského soudu měl žalovaný dostatečné indicie k tomu, aby pojal podezření [nikoli důvodné podezření, jak je vyžadováno v § 13 odst. 1 písm. b) zákona č. 355/2014 Sb.] na porušení práv duševního vlastnictví. Skutečnost, že část zboží byla bezprostředně (a poté i následně) žalobkyni vrácena, na uvedených skutečnostech nic nemění, jelikož zákon č. 355/2014 Sb. nevyžaduje jistotu týkající se porušení práv duševního vlastnictví, ale postačuje mu pouhé podezření, které v posuzované věci celnímu úřadu odůvodněně vzniklo.

35. Krajský soud se ztotožňuje s žalovaným, že jeho podezření na porušení práv duševního vlastnictví vzniklo i na základě nepředložení nabývacích dokladů či dokladů o původu zboží. V posuzované věci by předložení dokladů osvětlilo základní otázku původu zboží a na jejich základě si např. zástupce držitelů práv duševního vlastnictví mohl ověřit, že žalobkyně zboží získala od autorizovaného prodejce. Žalobkyně v žalobě argumentovala tím, že jsou nabývací doklady obchodním tajemstvím. Dle § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, *obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení*. Občanský zákoník používá pro vymezení institutu obchodního tajemství šest definičních znaků. Tyto definiční znaky musí být splněny současně (kumulativně), pouze v takovém případě se jedná o obchodní tajemství a pouze pokud jsou všechny znaky naplněny (zejména jde o požadavek „zajišťování utajení“), trvá jeho ochrana (NS 29 Odo 396/2002). Pokud některý z uvedených definičních znaků zanikne, přestává být příslušná skutečnost obchodním tajemstvím ex lege [Lavický, P. a kol.: Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). Komentář. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014, 1782 - 1788]. Celní orgány v posuzované věci požadovaly předložení dokladů, z nichž by vyplynul původ zboží. Pro ozřejnění této skutečnosti by dle krajského soudu stačilo, kdyby žalobkyně prokázala, od jakého subjektu nabyla zboží, kdy se tak stalo a o jaké zboží se jednalo. Krajský soud je toho názoru, že označení prodejce, datum prodeje a specifikace prodávaného zboží nelze považovat za v obchodních kruzích nedostupnou ocenitelnou skutečnost, nejsou tedy naplněny znaky obchodního tajemství a předložení požadovaných informací nic nebránilo. Pokud nabývací doklady obsahovaly i obchodní tajemství, mohla žalobkyně tyto části dokladů celním orgánům zpřístupnit, nikoli odmítnout předložit doklady jako celek. Pokud tak učinila, pak dle krajského soudu celní orgány nepochybily, pokud nepředložení nabývacích dokladů považovaly za další skutečnost vzbuzující podezření na porušení práv duševního vlastnictví.
36. Ze shora popsaných důvodů tak krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu se závazným právním názorem vysloveným v rozsudku ze dne 29. 5. 2019, č. j. 65 Af 1/2018-35, a řádně se zabýval skutečnostmi, které jej vedly ke vzniku podezření, přičemž tyto skutečnosti ve svém souhrnu mohly ke vzniku podezření prokazatelně vést.

37. Žalobkyně v žalobě dále nesouhlasila s tím, že důvody podezření nebyly popsány v protokolu a že celní orgány nedisponovaly důkazy vedoucími k podezření na porušení práv duševních vlastnictví již před zadržením zboží.
38. V této souvislosti je třeba zdůraznit specifika zadržení zboží dle zákona č. 355/2014 Sb. V případě, že držitel práv duševního vlastnictví disponuje rozhodnutím o žádosti o přijetí opatření na vnitrostátním trhu dle § 8 zákona č. 355/2014 Sb., má povinnost u zadrženého zboží nepodléhajícího zkáze do 10 dnů od oznámení o zadržení zboží oznámit celnímu úřadu, že podal návrh na zahájení soudního řízení (o určení, zda bylo porušeno právo duševního vlastnictví). Neučiní-li tak, celní úřad zadržené zboží bez dalšího vrátí osobě, u které bylo zboží zadrženo (§ 15 odst. 4 zákona č. 355/2014 Sb.). Celní úřad zboží vrátí i v případě, kdy odpadly důvody, na jejichž základě bylo zboží zadrženo (§ 15 odst. 5 zákona č. 355/2014 Sb.). Z uvedeného vyplývá, že držitel práv je povinen jednat ve velmi krátkých lhůtách a celní úřady musí mít bezodkladně po zadržení zboží postaveno najisto, že tato osoba brojí proti porušení práv duševního vlastnictví u soudu. Může tedy nastat situace, že zboží bude zadrženo a následně (např. pro nepoddání návrhu na zahájení řízení u soudu) vráceno. Osobě, které bylo zboží zadrženo, tak skutečně mohla vzniknout škoda. Na to však zákon č. 355/2014 Sb. pamatuje v § 12 odst. 4, podle kterého *pokud v souvislosti s opatřením na vnitrostátním trhu vznikla osobě, které bylo zboží zadrženo, újma v důsledku jednání držitele rozhodnutí pro vnitrostátní trh, je za tuto újmu odpovědný držitel rozhodnutí pro vnitrostátní trh*. Postup po zadržení zboží v jiných případech, tedy zejména u držitelů práv duševního vlastnictví nedisponujících rozhodnutím o žádosti o přijetí opatření na vnitrostátním trhu, je upraven v § 16 zákona č. 355/2014 Sb. I v těchto případech musí držitel práv duševního vlastnictví konat v jednotkách dnů.
39. Zadržení zboží dle § 355/2014 Sb. tak představuje operativní nástroj ochrany práv duševního vlastnictví, čemuž odpovídá i postup při zadržení zboží podle § 13 zákona č. 355/2014 Sb. Podle § 13 odst. 3 zákona č. 355/2014 Sb. *celní úřad informaci o zadržení zboží ústně oznámí osobě, která má zboží v době zadržení u sebe, a poučí ji o právních důsledcích vyplývajících ze zjednodušeného řízení o zničení zboží*. Podle čtvrtého odstavce téhož ustanovení *o zadržení zboží celní úřad sepíše protokol*. Protokol tak toliko popisuje průběh provedeného zadržení. Prvotní zásah do práv žalobkyně měl neformální povahu, protože dle shora citovaného § 13 odst. 3 zákona č. 355/2014 Sb. žalovaný sdělil informaci o zadržení žalobkyni ústně. Protokol sloužil toliko k osvědčení prvotního zásahu a samostatně nezasahoval do práv žalobkyně. Dle krajského soudu nelze protokol považovat za rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které by muselo splňovat náležitosti dle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), nelze tedy shledat pochybení žalovaného v tom, že v protokolu nerozepsal konkrétní důvody pro podezření z porušení práv duševního vlastnictví. Krajský soud doplňuje, že ze zákona č. 355/2014 Sb. nevyplývá žádná možnost, jak brojit proti protokolu po jeho vydání. Bránit se však žalobkyně mohla na rozdíl od protokolu proti samotnému zadržení, jenž představuje zásah do jejích práv. Podle § 51 zákona č. 355/2014 Sb. *proti zásahu celního úřadu spočívajícimu v zadržení zboží nebo pozastavení jeho propuštění podle tohoto zákona může celní deklarant nebo osoba, které bylo zboží zadrženo, nebo osoba, které bylo pozastaveno jeho propuštění, podat do 5 pracovních dnů a v případě zboží podléhajícího zkáze do 3 pracovních dnů ode dne oznámení zadržení nebo pozastavení propuštění zboží námitku. Zmeškání lhůty nelze prominout*. Z citovaného ustanovení jasně vyplývá, že lze brojit námitkami až proti zásahu, který spočívá v zadržení zboží. O námitkách správní orgány rozhodují dle § 51 odst. 4 zákona č. 355/2014 Sb. a

rozhodnutí o námitkách již musí obsahovat všechny náležitosti rozhodnutí dle § 68 s. ř., musí být dostatečně konkrétní a reagovat na jednotlivé námitky přezkoumatelnou úvahou.

40. Z uvedeného tak dle krajského soudu nelze přisvědčit žalobkyni, že úvaha o podezření na porušení práv duševního vlastnictví měla být obsažena v protokolu o zadržení zboží. Bylo to právě rozhodnutí o námitkách, ze kterého měla právo zjistit všechny skutečnosti, které celní orgány vedly k zadržení zboží. Námitka tak není důvodná.
41. Žalobkyně dále namítala, že došlo k porušení jejího vlastnického práva. Krajský soud uvádí, že zadržení zboží skutečně představuje zásah do vlastnického práva osoby, jíž bylo zboží zadrženo. Jedná se však o omezení práv na základě zákona, který takový postup celního úřadu umožňuje, a to o omezení dočasné. Celní orgány tak jednaly zákonem předvídaným způsobem, nejednalo se o svévolný zásah do práv žalobkyně. Je třeba připomenout, že zákon č. 355/2014 Sb. umožňuje obranu proti zadržení zboží prostřednictvím námitek, proti rozhodnutí o námitkách byla žalobkyně oprávněna brojit žalobou ve správním soudnictví. Má-li žalobkyně za to, že jí postupem celních úřadů vznikla újma, lze odkázat na § 12 odst. 4 zákona č. 355/2014 Sb. S ohledem na popsání skutečnosti neshledal krajský soud postup celního úřadu nezákonným.
42. Žalobkyně dále brojila proti tomu, že se ze správního spisu nepodává, jakým způsobem žalovaný vyžádal od majitelů práv duševního vlastnictví doplnění spisu. Součástí spisu není žádost či výzva k doplnění podkladů, ani úřední záznam o telefonickém hovoru či kontaktu se zástupcem vlastníků práv duševního vlastnictví. Krajský soud upozorňuje na to, že námitka sice brojila proti údajnému pochybení žalovaného, žalobkyně však nijak nespecifikovala, jak by toto pochybení mohlo zasáhnout do jejích veřejných subjektivních práv. Krajský soud zdůrazňuje, že ne každé procesní pochybení způsobuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, musí se jednat právě o pochybení, které by mohlo do práv žalobkyně zasáhnout. V posuzované věci žalovaný činil závěry pouze z podání zástupce držitelů práv duševního vlastnictví ze dne 19. 8. 2019, které součástí správního spisu je, nikoli z výzvy k doplnění podkladů. Dle krajského soudu tak skutečnost, že se ve správním spisu nenachází výzva či úřední záznam o tom, aby zástupce držitelů práv doplnil skutečnosti uvedené v podnětu ze dne 9. 10. 2017, nemohlo mít (i s ohledem na obecnost námitek) na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv. Pro zákonnost napadeného rozhodnutí je zásadní, že správní spis obsahuje všechny podklady, ze kterých žalovaný učinil své závěry. Žalobní námitka tak není důvodná.

F) Závěr a náklady řízení

43. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. dubna 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu